

PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT de CATALUNYA

ADHESIONS A LA CRIDA DELS INTEL·LECTUALS a favor de Joan COMORERA

La crida d'intel·lectuals francesos i altres a favor del nostre company Joan Comorera, secretari general del Partit Socialista Unificat de Catalunya, amenaçat de mort per la tirania franquista, ha tingut gran repercussió a través dels continents.

La premsa i la ràdio se n'han fet gran ressò a França, Iugoslàvia, Xile, Venezuela i altres països dels quals anem rebent successivament notícies. També a Catalunya mateix i altres llocs de la República Espanyola ha causat enorme impressió, car el manifest ha circulat en gran nombre d'exemplars gràcies a l'abnegació de nombroses persones, partidàries nostres, indiferents i àdhuc políticament adverses, però justament indignades davant la monstruositat del nou crim en perspectiva.

Altres persones, sense donar-nos llur adhesió explícita o no permetent-nos de publicar-la, ens han tramès algunes sumes - generalment modestes però totes aprofitades i agrafidíssimes - per a contribuir a la campanya a favor del presoner i dels altres perseguits pel franquisme.

Recollim amb emoció i alegria aquests múltiples encoratjaments, i perseverarem, més que mai, per salvar el nostre company, per salvar tots els presos i víctimes del franco-falangisme i per contribuir a abatre la dictadura feixista als nostres pobles.

Vet ací algunes d'aquestes adhesions, que van de noms universalment coneguts a simples ciutadans, tots igualment dignes.

El Partit Socialista Argentí. - "La Vanguardia", de Buenos Aires, òrgan oficial del Partit Socialista Argentí, publicà el 8 de maig, sota el títol "En favor de Juan Comorera", el text del següent telegrama adreçat al ministre de Relacions Exteriors :

"Cumpliendo resolución Comité Ejecutivo Nacional Partido Socialista, solicito señor ministro urgente intervención en favor Juan Comorera, domiciliado en nuestro país muchos años, redactor "La Vanguardia", y candidato a concejal, actualmente preso en España, y para quien se ha pedido pena de muerte por causas políticas. Saludo a usted alta consideración, Ramón A. Muñoz, secretario general".

Les Joventuts Socialistes (S. F. I. O.) del Sena. - "M'interessa associar-me a la protesta i a la crida de Jean Cassou a favor de Joan Comorera.

Esperant que aquesta crida sigui escoltada per tots els republicans, cregueu en la meva simpatia. - El Secretari Federal de les Joventuts Socialistes del Sena, André GOURY."

Els intel·lectuals de l'Argentina. - Un grup considerable d'intel·lectuals, aplegats a l'"Asociación Argentina per la Llibertat de la Cultura", ha publicat una declaració en la qual s'eleva, entre altres coses, contra "l'amenaça d'afusellament que pesa damunt el polític català Joan Comorera." El primer signant és el senador socialista Dr. Alfredo L. PALACIOS, ex-defensor del President Macià quan aquest fou expulsat de l'Argentina. Signen amb ell :

- Roberto F. GIUSTI	- Juan J. GASTRO	- Santiago I. NUDELMAN
- Victoria OCAMPO	- Curio CHIARAVIGLIO	- Alcira OLIVE
- Francisco ROMERO	- Rodolfo COROMINAS SEGURA	- Manuel V. ORDÓÑEZ
- Juan Antonio SOLARI	- Walter V. COSTANZA	- Nicolás REPETTO
- Guillermo de TORRE	- Carlos A. ERRO	- José L. ROMERO
- Carlos P. CARRANZA	- Vicente FATONE	- José ROVIRA ARMENGOL
- Agustín J. ÁLVAREZ	- Miguel A. FULLE	- Claudio SÁNCHEZ ALBORNOZ
- José BABINI	- Américo CHIOLDI	- René SIDERSKI
- José P. BARREIRO	- Alberto GUERIN	- Raúl SOLDI
- Pedro de BESALEDÚA	- Adolfo HOMBERG	- Sebastián SOLER
- Alfredo BIGATTI	- Eduardo MALLEA	- Horacio R. THEDY
- Jorge L. BORGES	- Carlos M. MUÑOZ	- Juan S. VALMAGGIA
		- Antonio ZAMORA.

La Federació Internacional dels Drets de l'Home. - La Federació Internacional dels Drets de l'Home es va reunir a Luxemburg els dies 18 i 19 de maig i, previ informe del delegat espanyol senyor Ballester Gozalvo, va acordar : "...seguir amb atenció activa la marxa del procés seguit a Barcelona contra el dirigent polític Joan Comorera, secretari (general) del Partit Socialista Unificat de Catalunya, entrat a Espanya clandestinament l'any 1951, i per al qual l'acusació demana pena de mort, pena monstruosament desproporcionada als feys imputats al processat".

Altres adhesions. - També hem rebut adhesions dels senyors, senyores o senyoretes següents :

- ARROUS Jules, jurista, de l'"Amical dels Catalans" (francesos) de París.
- BONNET Lauriane, Liceu Mignet, Salon de Provença.
- BREITMAN S., jurista
- CALAS J.
- CALAS Jean
- CALVE J.
- CARRÉ
- CARRÉ Fifi
- CARRÉ Floreal
- CASTELLS i LLUELLES Jaume
- FABRICA Pau de la, escriptor català del Rosselló
- GARRÓS Jaume, ex-voluntari a Prats de Molló
- GLITA Victoria
- KAPLER Victor, metge
- LAFFRANQUE Fernande, catedràtica
- LAFFRANQUE Maria, agregada al "Centre Nacional d'Investigació Científica" de França.
- LAFFRANQUE Paul, professor honorari
- SWARTMAN S., metge

Un telegrama de Bulgària. - De Sofia va ésser adreçada a la nostra redacció, el 26 de juny, còpia del telegrama dirigit al govern del general Franco, amb el text següent :

"Nosaltres, ciutadans treballadors de la ciutat de Triavna, Bulgària, convocats a una reunió en ocasió del 75è. aniversari de la naixença de Gueorgui Dimitrov, el gran militant per la pau i la justícia humana, protestem de la manera més enèrgica contra la injusta acusació, la detenció i la compareixença davant el tribunal militar de l'honorat patriota i eminent fill del poble espanyol Joan Comorera, Secretari General del Partit Socialista Unificat de Catalunya, ex-conseller del govern autònom de la Generalitat de Catalunya.

Insistim també perquè sigui alliberat immediatament. Una sentència de mort damunt Joan Comorera per part del govern espanyol serà una cruel injustícia dirigida contra la gran obra de la pau i l'amistat entre els pobles. Exigim que el govern espanyol interrompi el procés contra Joan Comorera, no recorri a la pena de mort i no prengui contra ell qualssevol mesures de càstig. - La reunió".

El Partit Socialista Unificat d'Islàndia s'interessa pel nostre Secretari General. - El Partit Socialista Unificat d'Islàndia, naascut com el P. S. U. de C. de la fusió de socialistes i comunistes, s'ha interessat també pel nostre Secretari General i per l'acció del nostre Partit.

El P. S. U. d'Islàndia forma part de la coalició victoriosa a les darreres eleccions generals i participa al govern amb altres forces obreres i progressives.

La gesta de Comorera inspira els poetes. - El poeta J. Montseny ens ha enviat una composició dedicada a Joan Comorera. Tot agraint-la moltíssim, lamentem no poder-la publicar en l'espai exigü d'aquesta circular.

Un telegrama de Sofia.

EN EL XXIÈ. ANIVERSARI DEL P. S. U. de C.

Al cap de vuit anys de l'agressió liquidacionista per part del B. P. del P. C. d'E. contra el P. S. U. de C.; d'una lluita intransigent per la defensa dels principis marxistes-leninistes, per la unitat i la integritat del Partit ; al cap de vuit anys d'afrontar totes les envestides d'injúries, de calúrnies, de silencis còmplices, d'amenaques físiques i polítiques

en defensa de l'honor revolucionari del nostre secretari general i altres dirigents i militants nostres, res no podia emocionar-nos tant com un telegrama rebut de Sofia. Els obrers de Triavna, ciutat d'aquella democràcia popular, es varen reunir per celebrar el 75è. aniversari de la naixença del company Jordi Dimítrov. I, en aquella ocasió, van adreçar-se al tirà de les Espanyes, el capítost Franco, exigint la immediata alliberació del nostre secretari general, company Joan Comorera, qualificant d'injusta la persecució contra aquest honrat patriota i eminent fill del nostre poble. (Vegeu el text en les informacions sobre la campanya.) I ens n'han informat telegràficament.

Telegrames com el que hem rebut de Sofia es produeixen sovint en casos de caiguts per llur fidelitat al marxisme-leninisme com el nostre secretari general. Per part de militants comunistes com els obrers de Triavna, educats en l'exemple de Jordi Dimítrov, aquesta solidaritat apareix sempre quan les consciències dels militants comunistes no estan deformades per factors inconfessables, o subalterns, que els impedeixen d'expressar sense reserves llurs sentiments i llur convicció d'internacionalistes proletaris.

Qui ha oblidat Dimítrov? Aquell gran combatent antifeixista, comunista, que ha estat fins fa poc el nostre contemporani i que per desgràcia no veurem mai més, després d'una vida plena i creadora ha entrat per les portes d'or a la gran llegenda dels combats de la classe obrera, del poble, per la llibertat de la seva pàtria i del món. Dimítrov, després de llargs períodes d'acció revolucionària, de sofriments per la causa del comunisme al seu país i arreu, fou implicat per Hitler i els seus sicaris en la monstruosa provocació fracassada de l'incendi del Reichstag. Franco pretén implicar Joan Comorera en els actes de terrorisme que s'hauran pogut cometre al nostre país. Franco amb el company Comorera, com Hitler amb el company Dimítrov, vol justificar una repressió i de passada, igual que Hitler, assassinar a mansalva un dels grans combatents de la pau, de l'amistat fecunda entre els pobles, de les llibertats socials i nacionals de Catalunya.

Però tothom recorda Dimítrov davant el tribunal hitlerià. Un home físicament cansat, envellit, però indomable, d'acusat esdevingué acusador. I va desfer davant el món sencer la ferotgement inhumana organització repressiva nazi, va desmuntar el complot de la pesta bruna i, per damunt dels jutges esparverats i del malaurat agent Van der Lubbe, va desemascarar Hitler, va imposar la seva pròpia absolució i sortí del tribunal i d'Alemanya, lliure, triomfant. Després, ocupà el lloc justament merescut de Secretari General de la Internacional Comunista, fins a l'autodissolució d'aquest organisme en plena guerra contra el feixisme.

I per a nosaltres el record de Dimítrov, en tant que Secretari de la Internacional, va íntimament lligat a la vida del nostre propi Partit. Ja el 1939, després de la guerra, la direcció del Partit Comunista d'Espanya havia reincidit en la conspiració antiunitària contra el P. S. U. de C. acusant-lo d'haver... perdut la guerra, abans d'arribar a acusar Comorera de voler-se proclamar rei de Mallorca. El nostre Secretari General, després d'una odissea complicadíssima a través de l'Europa combatent, arribà a Moscou i justificà la posició i l'obra del nostre Partit. La Internacional Comunista aprovà, per unanimitat, la nostra tesi, i el Partit Comunista d'Espanya, malgrat llargues reticències, hagué de sumar-se a l'homenatge general. Fou aleshores que el P. S. U. de C. va ésser declarat fill predilecte de la classe obrera, membre eminent de la I. C. I., per excepció especial als Estatuts que sempre havien previst un sol Partit dintre cada Estat, el P. S. U. de C. va ésser reconegut internacionalment com a Secció Catalana de la Internacional Comunista.

Les reunions s'havien acabat. Però la lluita continuava. I Comorera hagué d'entomar-se'n cap a Amèrica, cap a França, cap allà on imposava la seva presència el servei del Partit i de Catalunya, de la República Espanyola i del moviment obrer mundial. I van acompanyar-lo a l'estació dos homes: Manuïlsqui i el propi Secretari General de la Internacional Comunista, Dimítrov. Les últimes paraules dels acompanyants varen ésser per dir al nostre Secretari que era dipositari del P. S. U. de C., que havia de tornar-lo íntegre, immaculat, a la classe obrera de Catalunya.

No vam viure l'escena històrica, però és fàcil d'imaginar: en un Moscou treballador, alegre, però ja amenaçat per l'agressió, dos homes n'acomien un tercer. Segurament parlen poc: ja es devien haver dit prou coses. Cada paraula té un valor, un pes. Els companys internacionals veuen marxar Comorera amb esperança, i també amb un cert neguit. Comorera se'n torna confiat, ferm, però sospesant els nous deures a la mesura de la tasca.

Dimítrov i Comorera no es retrobaran mai més. El primer reposa al seu país alliberat, fundador de noves pàtries. Comorera marxava, de la ciutat gloriosa, cap al treball i cap a l'afiliació, i també cap a la glòria, potser cap a la mort. Però la bandera que se'n va emportar

encara és digna de Dimitrov.

Tenen raó els companys obrers de Triavna. És just, molt just honorar Comorera recordant el cabdill indiscutit de la classe obrera en les hores de prova suprema. Com en 1939, com en el moment de la dissolució de la Internacional Comunista, els dos noms mereixen sempre anar junts.

Les paraules dels obrers de Triavna, a més d'ésser un acte de justícia proletària d'un valor inestimable, per a nosaltres constitueixen un suguri esperançador: que gràcies a la nostra fidelitat al marxisme-leninisme la justícia socialista s'obrirà camí enfront del B. P. del P. C. d'E. i acabarà per imposar-se a tot el moviment comunista hispànic en bé del proletariat dels nostres pobles i internacional, en bé de la causa social i nacional de Catalunya i de la República.

Un bon XXIè. aniversari del P. S. U. de C.

Llició de moralitat franquista

Tàrraga. - En aquesta vila tenim una escola anomenada "d'Arts i Oficis" amb capacitat i pressupost per a 300 alumnes que només existeixen sobre el paper per tal de recaptar de l'Estat els diners corresponents. En realitat, però, només hi assisteixen SET alumnes i un sol professor. Els xicotets treballen durant el dia per a un patró i al vespre per a un altre, un comerciant de ferros vells instal·lat a la mateixa escola per no haver de pagar impostos, primes ni assegurances.

Cal dir que els professors de l'escola que ens ocupa, com molts d'altres a moltes escoles, es veuen obligats d'acudir a l'engany com a únic mitjà de subsistir. No importa que les escoles es mantinguin buides.

Sobre la "reconciliació"

El "codillo" no ha parlat, però ha fet parlar per altri. Tots els qui esperen la restauració de la monarquia amb permís del Franco estan decebuts. Pitjor per als qui es feien il·lusions. Franco vol manar tant com podrà i, després, l'ideal seu és tornar al segle XV. Bella perspectiva de progrés! Mentrestant, si a l'exili es troba mant republicà disposat a acceptar una monarquia, ens consta de font directa, i no pas per persones afectes a les nostres idees, que els decebuts monàrquics de l'interior estan disposats a admetre la República. Una vegada més, els "eixerits" de l'emigració hauran perdut i fet perdre el temps.

La reconciliació es farà, certament, però sobre la base de la República. Car no és una pensada momentània la política pacífica dels republicans. Hem proclamat pacíficament tres Repúbliques - la de 1873, la catalana de 1931 i la segona República Espanyola - i no necessitem demostrar que no som uns energúmens. La violència ha vingut sempre, i pot venir, de la resistència criminal dels privilegiats contra la voluntat popular. Com deia Azafra, "que se pacifiquen ellos".

Qui assassinava Galen i Garcia Hernández la vetlla d'aquell 14 d'abril que va tenir lloc "sense trencar un vidre"? Qui va fer la sanjurjada? Qui es va sublevar en 1936 des dels llocs oficials responsables que els republicans els havien conservat, amb tots els honors, poders i beneficis? Marcel·lí Domingo va dormir tranquil després d'indultar Sanjurjo, però 25 milions de ciutadans no van dormir mai més tranquils a partir de juliol de 1936. I, malgrat tot, si haguéssim tingut els instints de violència que ens atribueixen, ens bastava aplicar el propi codi de justícia militar de la monarquia per executar, el 14 d'abril mateix, tots els generals responsables de la dictadura, els desastres del Marroc i el lladronici primoriverista.

Com és possible oblidar tot això, i esborrar del "programa" el nom de República i els drets de Catalunya i Euscadi? Què es proposen les més altes esferes d'allò que encara queda de la República en afirmar que el poble "ha d'ajudar però no esperonar"? I amb quin dret un caracteritzat socialista diu als que no acceptem pactes il·lusoris que no hem de fer res més que "ajudar i callar"? I el "manteniment de grans branques d'allò que ha instituit el franquisme", què significa?

Partidaris d'una evolució pacífica, hem condemnat aventures com la provocació de la Vall d'Aran i les fantasies de grups d'exèrcits guerrillers, pròpies de mercaders de sang generosa. Però també condemnam, com en plena guerra, la tendència a un compromís amb l'enemic. Les forces obreres i republicanes som prou per recobrar pacíficament el país i aglutinar - tot respectant-los però no sotmetent-nos a ells - tots els adversaris sincers del falangisme.